

Hồi thứ bảy mươi

Lửa hờn ghen đốt cháy tâm can

Đào Hồng Anh đã bôi mặt hoá trang, nên sắc diện mụ thế nào người ngoài không nhìn rõ, song nhãn thần mụ vẫn lộ vẻ hãi hùng.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Cô cô! Cô cô thử tính xem gia nhập Thiên Địa Hội có tiện không?

Gã nghĩ bụng:

- Thiên Địa Hội ta người nhiều, thế lớn. Thần long giáo có ghê gớm đến đâu cũng không đủ sợ.

Đào Hồng Anh ngơ ngác hỏi:

- Tại sao ngươi lại muốn ta gia nhập Thiên Địa Hội?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Thiên Địa Hội chủ trương phản Thanh phục Minh, tức là cùng một lý tưởng với lệnh Thái sư phụ và lệnh sư.

Đào Hồng Anh nói:

- Vụ này kể ra rất hay, để thùng thăng rồi sẽ tính. Bây giờ ta muốn trở về Hoàng cung. Còn ngươi định đi đâu?

Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Sao cô cô còn trở về Hoàng cung, không sợ Thái hậu ư?

Đào Hồng Anh thở dài đáp:

- Ta ở trong Hoàng cung từ thuở nhỏ đến khi khôn lớn. Ta đã nghĩ lui nghĩ tới thì chỉ những ngày ở Hoàng cung là không sợ hãi. Những sự việc bên ngoài ta chẳng biết gì hết. Khu vực Hoàng cung rất rộng, ta kiếm một nơi ẩn lánh, chắc Thái hậu không tìm đến nơi được.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Cô cô trở về Hoàng cung đi. Rồi đây tiểu diệt nhất định sẽ đến thăm. Tiểu diệt phải đi làm công việc mà gia sư đã giao cho.

Đào Hồng Anh thấy gã nói đi làm công việc của Thiên Địa Hội, nên không tiện truy vấn. Mụ hỏi sang chuyện khác:

- Mai đây người trở về Hoàng cung, sẽ gặp ta ở đâu?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khi tiểu diệt về tới Hoàng cung sẽ cắm cây vào đồng loạn thạch ở hoả trường. Trên cành cây này có vẽ hình con chim sẻ. Đến tối hôm ấy cô cháu ta sẽ hội diện ở hoả trường.

Đào Hồng Anh gật đầu nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta cứ thế. Hảo hài tử! Trên chốn giang hồ đầy rẫy sóng gió hiểm nghèo. Bất cứ việc gì người cũng phải cẩn thận lắm mới được.

Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Dạ! Chính cô cô cũng nên lưu tâm từng ly từng tý vì mụ điểm già Thái hậu tâm địa hiểm sâu tàn độc. Cô cô đừng để mắc bẫy mụ.

Hai người ruổi xe đến một toà thị trấn. Vi Tiểu Bảo mượn một cỗ xe khác rồi chia tay đôi ngả.

Vi Tiểu Bảo thấy Đào Hồng Anh cho xe chạy về hướng đông. Mụ không ngớt quay lại ngoái gã. Bất giác gã thở dài nghĩ bụng:

- Tuy y không phải là cô cô chân chính của ta, nhưng y đối đãi với ta thật tử tế.

Vi Tiểu Bảo ngồi trong xe nhắm mắt ngủ đi một giấc.

Trời xế chiều, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Một người đàn ông cưỡi ngựa lao nhanh tới, lớn tiếng quát:

- Gã dong xe kia! Có phải trong xe người có một thằng nhỏ?

Vi Tiểu Bảo nhận ra thanh âm Lưu Nhất Chu, gã không chờ tên phu xe trả lời đã thò đầu ra nhìn rồi cười hỏi:

- Lưu đại ca! Phải chăng đại ca muốn kiếm tiểu đệ?

Gã thấy Lưu Nhất Chu mồ hôi nhễ nhại, mặt đầy cát bụi.

Lưu Nhất Chu vừa thấy Vi Tiểu Bảo đã la lên:

- Hay quá! Chung quy ta đã đuổi kịp người!

Hắn cho ngựa nhảy vọt đến trước xe, quát lớn:

- Muốn tốt thì xuống đi!

Vi Tiểu Bảo thấy Lưu Nhất Chu vẻ mặt hung dữ ra chiều bất thiện thì giạt mình kinh hãi hỏi:

- Lưu đại ca! Tiểu đệ có điều chi đắc tội với đại ca đâu mà đại ca lại nổi nóng?

Lưu Nhất Chu tay cầm roi ngựa quát vào đầu con lừa kéo xe đánh chát một tiếng. Con lừa đau quá hét be be rồi đứng thẳng lên như người. Cổ xe ngựa về phía sau làm cho tên phu xe suýt nữa té nhào.

Tên phu xe quát hỏi:

- Giữa lúc thanh thiên bạch nhật mà có quỷ xuất hiện ư? Người làm gì mà ngang ngược thế?

Lưu Nhất Chu cũng gầm lên:

- Lão gia cứ ngang ngược đấy!

Hắn lại quát roi ngựa quán lấy cổ tên phu xe, giật mạnh một cái cho nó té xuống đất. Đoạn hắn vung roi ngựa vọt túi bụi vào mình nó, mỗi nhát roi vọt xuống, hắn lại mắng một câu:

- Lão gia ngang ngược chơi đấy! Lão gia ngang ngược chơi đấy!

Tên phu xe giãy giụa lom côm bò dậy mà không được. Miệng nó không ngớt vừa kêu cha vừa kêu mẹ, vừa thoá mạ âm ỹ vì tính nó bướng bỉnh.

Lưu Nhất Chu ra đòn mỗi lúc một nặng hơn. Tên phu xe đầy mình máu me đầm đìa. Mỗi nhát roi quát xuống, máu tươi lại vọt lên.

Vì Tiểu Bảo sợ quá ngồi thộn mặt ra, bụng bảo dạ:

- Giữa tên phu xe này với hắn vốn không cừ hận mà hắn đánh quá đòn thù, chắc là hắn có chuyện lão gia rồi. Lão gia còn nhỏ tuổi mà võ công lại không phải là tay đối thủ của hắn. Hắn đánh xong phu xe rồi chắc đánh đến lão gia. Vụ này thật nguy to rồi!

Gã liền rút lưỡi đao truy thủ ở trong ống giày ra, khẽ đâm vào mông lừa một đao.

Con lừa bị đau gầm lên một tiếng rồi tung vó chạy như phát điên. Nó kéo cỗ xe lao đi vun vút trên đường lớn.

Lưu Nhất Chu thấy cỗ xe chạy đi, liền bỏ mặc tên phu xe kêu la chửi bới, vừa tung ngựa đuổi theo vừa lớn tiếng gọi:

- Hảo tiểu tử! Người có giỏi thì dừng lại, đừng cho xe chạy nữa.

Vì Tiểu Bảo ngồi trong xe cũng thò đầu ra hô to:

- Hảo tiểu tử! Người có giỏi thì đừng rượt theo nữa!

Lưu Nhất Chu cảm tức không biết đến thế nào mà nói. Hắn hết sức ra roi cho ngựa phóng nước đại để rượt theo.

Con lừa tuy chạy thật nhanh, nhưng nó phải kéo cỗ xe lớn dĩ nhiên phải chậm hơn ngựa. Nó chạy được một lúc thì con ngựa rút ngắn dần dần quãng cách lại và Lưu Nhất Chu đuổi gần tới nơi.

Vì Tiểu Bảo lâm vào tình trạng vô kế khả thi. Gã toan cầm lưỡi đao truy thủ liệng vào Lưu Nhất Chu, nhưng rồi gã tự nhủ:

- Hắn là ý trung nhân của Phương Di. Nếu mình liệng đao giết chết hắn thì còn mặt mũi nào trông thấy nàng nữa? Lỡ ra mà liệng không trúng để hắn đoạt mất bảo đao cũng là một điều đáng tiếc.

Gã miệng quát tháo, tay quát lừa cho chạy mau.

Đột nhiên một luồng kinh phong rít lên bên tai rồi má bên phải gã đau rất và nóng bừng. Vì Tiểu Bảo đã bị Lưu Nhất Chu quát trúng một roi.

Gã vội thụt đầu vào nhìn qua rèm xe ra ngoài thấy đầu ngựa của Lưu Nhất Chu đã đến sát bên xe. Nó chỉ chạy mấy bước nữa là hắn có thể nhảy lên xe được.

Vì Tiểu Bảo là một đứa trẻ cấp trí. Gã thò tay vào bọc móc ra một đỉnh bạc nặng chừng bảy, tám sức liệng ra trúng vào mắt bên trái con ngựa.

Tròng mắt con ngựa tan nát, máu tươi chảy ra đầm đìa. Nó bị đau một bên mắt và đau quá chịu không nổi, đâm bổ nhào bổ nhào chênh chếch lên sườn núi.

Lưu Nhất Chu vội dừng cương lại, nhưng con ngựa đau quá cứ nhảy chồm lên và vọt đi khiến hắn ngồi không vững té xuống đất.

Lưu Nhất Chu võ công cao cường, trần mình một cái đứng dậy được ngay.

Con ngựa chạy xuyên vào rừng. Nó thét lên be be không ngớt. Chỉ trong chớp mắt nó chạy mất hút.

Vì Tiểu Bảo cười hô hố reo lên:

- Lưu đại ca! Đại ca không biết cưới ngựa. Tiểu đệ khuyên đại ca nên đi bắt con rùa để cưới hay hơn.

Lưu Nhất Chu tức giận, nét mặt tái xanh. Hắn đề khí lao mình đi rượt theo xe.

Vì Tiểu Bảo sợ quá, vội giục lừa chạy thật nhanh.

Lúc gã quay lại ngó Lưu Nhất Chu thấy hắn còn cách cỗ xe chừng hai ba chục trượng.

Lưu Nhất Chu vọt những bước dài tiếp tục rượt theo, xem chừng cỗ xe khó lòng thoát được.

Vì Tiểu Bảo lại rút đao truy thủ khế đâm vào móng lừa một nhát. Ngờ đâu lần này không linh nghiệm. Con lừa nhảy lên mấy cái rồi đột nhiên quay đầu chạy ngược trở về phía Lưu Nhất Chu.

Vì Tiểu Bảo la rầm lên:

- Hồng rồi! Hồng rồi!

Gã ra sức gò cương, nhưng con lừa biến thành bất kham, gã không sao kìm được nó.

Vì Tiểu Bảo thấy tình thế bất lợi, vội nhảy xuống chạy vào khu rừng bên đường.

Lúc này Lưu Nhất Chu cách gã rất gần, hắn chỉ rướn lên một bước, vươn tay trái ra là nắm được cổ áo Vì Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo tay mặt cầm đao truy thủ đâm về phía sau. Nhưng Lưu Nhất Chu là đệ tử chân truyền của Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng và là truyền nhân của đại gia tướng đứng đầu trong Mộc vương phủ theo thứ tự Lưu, Bạch, Phương, Tô.

Võ công Lưu Nhất Chu so với Vì Tiểu Bảo còn cao thâm hơn nhiều. Hắn hạ thấp tay mặt xuống ra chiêu Hành vân lưu thủy nắm lấy cổ tay Vì Tiểu Bảo xoay lại cho mũi truy thủ trở vào cổ họng gã rồi quát hỏi:

- Tiểu tặc! Mi còn quật cường được nữa không?

Cánh tay Vì Tiểu Bảo đau ê ẩm lại thấy cổ họng mát rượi thì biết là lưỡi truy thủ chặt sắt như cắt bùn thì cửa vào cổ họng gã cũng như Thái hậu. Gã vội làm bộ mặt tươi cười hỏi:

- Lưu đại ca! Có chuyện gì xin lấy lời tử tế nói với nhau. Chúng ta cũng như người nhà, can chi đại ca phải động nộ?

Lưu Nhất Chu nhổ bãi nước miếng xuống đất đánh "toẹt" một cái, hỏi lại:

- Quân mặt dày kia! Ai thèm nhận mi là người nhà? Mi... Mi... một tên tiểu tặc, lúc ở trong Hoàng cung dám hoa ngôn xảo ngữ để lừa gạt Phương sư muội. Mi lại... ngủ cùng giường với nàng. Ta... phải giết mi mới xong...

Hắn nói tới đây trán nổi gân xanh, mắt dường toé lửa.

Bây giờ Vì Tiểu Bảo mới hiểu Lưu Nhất Chu phẫn nộ gã là vì chuyện Phương Di. Có điều gã chưa hiểu tại sao Lưu Nhất Chu lại biết vụ này?

Đứng trước cục diện nguy ngập tựa hồ ngàn cân treo đầu tóc, Vì Tiểu Bảo đâm liều lĩnh hơn. Gã tăng gia thêm kinh lực vào tay, cho da cổ họng gã bị đao xuyên thành một lỗ thủng. Đoạn gã cười nói:

- Lưu đại ca! Phương cô nương là ý trung nhân của đại ca, khi nào tiểu đệ dám vô lễ với y? Trong lòng Phương cô nương chỉ có hình ảnh một mình đại ca mà thôi. Từ sáng đến tối, lúc nào y cũng nghĩ tới đại ca.

Lưu Nhất Chu quả nhiên bớt nóng giận. Hắn hỏi:

- Sao ngươi biết vậy?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Làm gì mà tiểu đệ chẳng hiểu. Nếu Phương cô nương không thương yêu tha thiết đại ca thì khi nào y lại năn nỉ tiểu đệ cứu thoát đại ca?

Tiểu đệ đưa đại ca ra khỏi cung, y được tin đại ca thoát hiểm, trong lòng hoan hỉ không biết đến thế nào mà kể.

Lưu Nhất Chu đột nhiên lại nổi giận. Hắn quát mắng, nghiêng răng ken két quát lên:

- Mi là quân chó má, ta không thêm tiếp thụ mối ân tình của mi. Mi cứu lão gia cũng vậy mà không cứu cũng vậy. Tại sao mi đem vụ cứu ta để ép uổng và lừa gạt Phương sư muội phải hứa lời... lấy mi làm chồng?

Vi Tiểu Bảo làm bộ ngạc nhiên hỏi lại:

- Ô hay! Làm gì có chuyện đó? Đại ca nghe ai nói vậy?

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Phương cô nương là một vị mỹ nhân, dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường phải lấy một người chồng vừa là anh hùng hào kiệt, vừa là thiếu niên anh tuấn như đại ca mới xứng đáng. Khi nào Phương cô nương thêm để ý đến tiểu đệ?

Lưu Nhất Chu nghe Vi Tiểu Bảo khen hắn vừa là anh hùng hào kiệt, vừa là thiếu niên anh tuấn. Chỉ có hắn là xứng với Phương Di, lửa giận của hắn bớt đi mấy phần. Hắn hỏi:

- Ngươi chối cãi ư? Có phải Phương sư muội đã ưng chịu làm vợ ngươi rồi không?

Vi Tiểu Bảo liền nổi tròng cười hô hố chứ không trả lời.

Lưu Nhất Chu lại hỏi:

- Có gì đáng cười đâu?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Lưu đại ca! Tiểu đệ xin hỏi: Những người làm thái giám còn có thể lấy vợ được không?

Lưu Nhất Chu đang cơn phẫn nộ, hấp tấp chạy đi ngay, không kịp nghĩ tới Vi Tiểu Bảo hiện là thái giám dĩ nhiên không thể lấy vợ được. Hắn nghe Vi

Tiểu Bảo nói câu này để nhắc nhở mình thì khác nào người đang nằm mơ choàng tỉnh giấc.

Hắn sung sướng như mở cờ trong bụng, không nhịn được cũng phá lên cười. Nhưng hắn vẫn nắm tay Vi Tiểu Bảo chưa chịu buông ra, hỏi vặn:

- Thế thì sao ngươi lại gạt Phương sư muội, ^^^?

Vi Tiểu Bảo hỏi lại:

- Câu chuyện này Lưu đại ca nghe ở đâu ra?

Lưu Nhất Chu đáp:

- Chính tai ta nghe Phương sư muội nói với tiểu Quận chúa như vậy, chẳng lẽ còn giả được ư?

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đó là hai cô nói chuyện với nhau, hay Phương cô nương nói với đại ca?

Lưu Nhất Chu ngần ngừ đáp:

- Hai nàng nói với nhau như vậy.

Nguyên Từ Thiên Xuyên đưa Phương Di và Mộc Kiếm Bình đến Thạch gia trang, nhưng chưa được bao xa liền gặp bọn Ngô Lập Thân, Lưu Nhất Chu, Ngao Bưu.

Bọn Ngô Lập Thân ba người ở trong Thanh cung phải chịu cực hình, tuy chưa hại đến gân cốt, nhưng toàn thân bị đánh đập da tan thịt nát. Mấy người ngồi trên xe lớn cũng định đến Thạch gia trang để dưỡng thương.

Giữa đường gặp nhau, hai bên cùng hoan hỉ. Có điều Phương Di đối với Lưu Nhất Chu tựa hồ không được đầm ấm như ngày trước. Chỉ lúc đầu gặp mặt hắn, nàng hô một câu "Lưu sư ca" rồi sau nàng rất lạnh nhạt, không muốn nhìn hắn nữa.

Lưu Nhất Chu mấy phen kéo nàng ra một chỗ để nói những lời tâm sự, nhưng nàng cứ ngồi lì với Mộc Kiếm Bình, không chịu đi theo hắn.

Lưu Nhất Chu vừa nóng nảy vừa tức giận bức bách nàng thì nàng nói:

- Lưu sư ca! Từ nay trở đi chúng ta chỉ giữ tình sư huynh, sư muội. Còn ngoài ra chuyện gì cũng không nên nghĩ tới và nhắc lại nữa.

Lưu Nhất Chu giật mình kinh hãi hỏi:

- Tại... sao thế?

Phương Di hững hờ đáp:

- Chẳng tại sao cả.

Lưu Nhất Chu kéo tay nàng lấp bắp:

- Sư muội!... Sư muội!...

Phương Di hất mạnh một cái thoát khỏi tay hắn rồi nói:

- Nên đứng đắn một chút!

Lưu Nhất Chu buồn rầu vô hạn. Đêm hôm ấy ở trong khách điểm hắn trần trọc không ngủ được. Lòng dạ băng khuâng, hắn rón rén bò dậy lần đến dưới cửa sổ phòng ngủ của Phương Di và Mộc Kiếm Bình. Quả nhiên hắn nghe được hai cô đang thì thầm trò chuyện.

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Tỷ tỷ đối với sư ca như vậy há chẳng khiến cho y phải thương tâm?

Phương Di đáp:

- Ta chẳng có cách nào khác được. Y thương tâm sớm rồi quên ta cũng sớm hơn và đi đến chỗ hết thương tâm.

Mộc Kiếm Bình ngập ngừng hỏi:

- Tỷ tỷ nhất quyết... lấy thằng lỏi Vi Tiểu Bảo thật ư? Gã còn nhỏ như vậy thì làm trượng phu tỷ tỷ thế nào được?

Phương Di hỏi lại:

- Phải chăng tiểu Quận chúa cũng muốn lấy gã, nên khuyên ta xử tử tể với Lưu sư ca?

Mộc Kiếm Bình vội gạt đi:

- Không, không phải thế! Nếu vậy tỷ tỷ cứ việc đi mà lấy thằng khỉ con đó!

Phương Di thở dài nói:

- Ta đã tuyên thệ, chẳng lẽ tiểu Quận chúa quên rồi ư? Hôm ấy ta đã tuyên bố: "Trên có Hoàng thiên, dưới có Hậu thổ, chứng giám nếu Quế công công cứu được Lưu Nhất Chu thoát hiểm thì tiểu nữ tử là Phương Di nguyện lấy Quế công công làm chồng. Suốt đời giữ dạ trung trinh với trượng phu. Nếu tiểu nữ ăn ở hai lòng thì muôn kiếp chẳng được siêu sinh." Ta còn bảo tiểu Quận chúa làm chứng vụ này. Những lời thề đó ta còn nhớ cả và chắc tiểu Quận chúa cũng chưa quên được.

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Dĩ nhiên sư tỷ đã nói thế thật, nhưng tiểu muội nghĩ rằng đó chẳng qua là thằng khỉ con kia muốn trêu chọc để giỡn chơi chứ không phải chuyện thật.

Phương Di nói:

- Gã nói chơi cũng vậy mà nói thật cũng thế. Chúng ta là phận nữ nhi đã mở miệng trao việc chung thân cho ai là trọn đời không canh cải nữa. Vì thế mới có câu: "Tòng thất nhi chung". Huống chi... Huống chi...

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Huống chi làm sao?

Phương Di đáp:

- Ta nghĩ kỹ lại: Nếu là lời nói không thì còn cãi được. Nhưng gã... gã đã ngủ cùng giường, chung chăn chung gối với chúng ta...

Mộc Kiếm Bình phì cười nói:

- Thành khi con đó thật là mặt dày. Gã còn nói trong Anh liệt truyện có hồi kêu bằng: "Mộc Vương gia tam tiến định Vân Nam, Quế công công song thủ bão giai nhân". Sư tỷ ơi! Gã có ôm sư tỷ thật không?

Phương Di thở dài không trả lời.

Lưu Nhất Chu đứng ngoài cửa sổ, lòng nóng như lửa đốt. Hắn tưởng chừng trời xoay đất chuyển, chân đứng không vững.

Phương Di lại nói:

- Thực ra, tuy gã còn nhỏ tuổi mà ăn nói giao hoạt, lại đối đãi với chúng ta rất tử tế. Chuyến này chia tay rồi, không biết đến bao giờ mới có phen tái hội?

Mộc Kiếm Bình bật cười, khẽ hỏi:

- Sư tỷ vẫn nhớ gã ư?

Phương Di hỏi lại:

- Nhớ gã thì làm sao?

Mộc Kiếm Bình ngập ngừng đáp:

- Không sao cả... Đúng thế! Tiểu muội cũng nhớ gã, nên mấy lần bảo gã đi cùng bọn ta đến Thạch gia trang, nhưng gã cứ nói là trong mình còn mang một công việc trọng yếu. Sư tỷ! Không hiểu gã nói thật hay nói dối?

Phương Di nói:

- Lúc ngồi ăn cơm ở phạn điểm, ta nghe gã nói chuyện với tên phu xe hỏi thăm đường đi Sơn Tây. Chắc là gã có việc gì ở đó.

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Gã còn nhỏ tuổi mà một mình đi Sơn Tây, nếu dọc đường gặp bọn côn đồ thì làm thế nào?

Phương Di thở dài đáp:

- Ta đã bảo Từ lão gia không cần hộ tống bọn mình nên hộ vệ gã là hơn, nhưng Từ lão gia nhất định không chịu.

Mộc Kiếm Bình gọi:

- Sư tỷ!...

Phương Di hỏi:

- Chuyện gì?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Chẳng có chuyện gì cả.

Phương Di lại nói:

- Đáng tiếc cả hai chúng ta đều bị thương, không thì đi với gã đến Sơn Tây. Bây giờ gặp Ngô sư thúc cùng Lưu sư ca rồi chúng ta chẳng thể đi kiếm y được.

Lưu Nhất Chu đứng ngoài nghe tới đây đầu óc choáng váng, trán đập vào cửa sổ đánh "bình" một tiếng.

Phương Di cùng Mộc Kiếm Bình giạt mình kinh hãi, đồng thanh cất tiếng hỏi:

- Ai?

Lưu Nhất Chu đụng đầu tuy không đau đớn gì cả, nhưng ngọn lửa hờn ghen đốt cháy tâm can gã chẳng khác gì kẻ nổi cơn điên miệng lảm bảm:

- Ta phải giết thằng lỏi con! Ta phải giết thằng lỏi con!

Hắn chạy ra viện trước dắt một con ngựa, mở cửa điem chạy đi.

Lưu Nhất Chu vừa nghe nói Vi Tiểu Bảo đi Sơn Tây liền giục ngựa lao vun vút về phía tây. Hắn chạy cho đến lúc trời sáng, hỏi rõ đường lối đi Sơn Tây rồi theo đường lớn ra rồi quất ngựa. Gặp cỗ xe nào hắn cũng hỏi:

- Trong xe có thằng lỏi con không?

Nhắc lại Vi Tiểu Bảo nghe Lưu Nhất Chu kể đầu đuôi, gã thấy hắn sở dĩ biết vụ này là nghe lỏm câu chuyện giữa Phương Di và tiểu Quận chúa. Gã cho là hắn chỉ biết được phần nào mà thôi, liền cười nói:

- Lưu đại ca! Thế thì không khéo đại ca mắc hợm lệnh sư muội đó!

Lưu Nhất Chu hỏi:

- Mắc hợm thế nào?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khi Phương cô nương ở Hoàng cung, đã nói với tiểu đệ là y tận tâm kiệt lực cứu đại ca mà đại ca chẳng để tâm chi hết.

Lưu Nhất Chu ngập ngừng hỏi:

- Làm gì... có chuyện đó? Khi nào ta lại không để tâm đến nàng?

Vì Tiểu Bảo hỏi lại:

- Đại ca đã tặng Phương cô nương một cành ngân thoa trên đầu có bông hoa mai phải không?

Lưu Nhất Chu hỏi lại:

- Phải rồi! Phải rồi! Sao ngươi lại biết chuyện đó?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Phương cô nương lúc hỗn chiến ở trong Hoàng cung đánh rớt cây ngân thoa đã hốt hoảng kể lại cái đó của ý trung nhân tặng cho không thể để mất được, dù có phải liều mạng cũng phải tìm cho thấy.

Lưu Nhất Chu ngơ ngác hỏi:

- Nàng... nàng đối đãi với ta hết lòng như vậy ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó đã hẳn. Chẳng lẽ còn giả được ư?

Lưu Nhất Chu hỏi:

- Rồi sau ra sao nữa?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Đại ca nắm tay đau chết người thì còn nói chuyện làm sao được?

Lưu Nhất Chu nói:

- Được rồi!

Hắn nghe Vì Tiểu Bảo nói Phương Di đối với mình tha thiết như vậy thì lửa giận tan đi quá nửa. Đồng thời hắn cho là thằng nhỏ này chẳng thể nào trốn thoát khỏi tay mình, liền buông gã ra và nhắc lại câu hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Vì Tiểu Bảo bị hắn nắm tay vừa đau vừa nhức rất khó chịu. Gã từ từ xỏ lưỡi đao trủy thủ vào ống giày. Đồng thời gã đưa mắt ngó thấy cổ tay sưng lên và còn in vết ngón tay thành một quầng màu đỏ. Gã tức mình chưa trả lời vào câu hỏi của Lưu Nhất Chu, lại lảng sang chuyện khác:

- Những nhân vật ở Mộc vương phủ ham nắm cổ tay người ta, đại ca cũng thế mà Bạch Hàn Phong cũng vậy. Trong Mộc gia quyền có chiêu "Quy thảo thủ" thật là lợi hại!

Chữ "Quy" gã nói một cách hàm hồ và có ý chế nhạo đối phương, vì quy là con rùa, một giống súc sinh người ta rất khinh bỉ.

Lưu Nhất Chu không hiểu ý gã mà cũng chẳng buồn để ý, chỉ hỏi về chuyện Phương Di:

- Phương sư muội mất cành hoa bạc rồi sao nữa?

Vì Tiểu Bảo vẫn chưa trả lời, nói móc:

- Tiểu đệ bị chiêu "Ô quy thảo tử" của đại ca bóp tay cơ hồ nghẹt thở bây giờ cần phải nghỉ một lúc mới nói được. Có điều vụ này rất quan hệ đến đại ca có lấy được vợ hay không...

Lần này Lưu Nhất Chu mới để ý và hiểu rõ bốn chữ "Ô quy thảo tử".

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>